

Trouw 18.05.07

Een prettig gestoorde Poesjkin voor dummies

Klassiek

Poesjkin Festival: 'Boxing Pushkin' door Orkest De Ereprijs, Generale Oost, Studio for New Music Moskou olv Igor Dronov. Choreografie en regie: Andrea Boll. Di 15/5 in Schouwburg Orpheus, Apeldoorn, vr 18/5 Muziekgebouw Amsterdam, za 19/5 Korzo, Den Haag. Info: www.poesjkinfestival.nl

Jammer dat de festivalsfeer dinsdag in Apeldoorn niet meer zo in de lucht hing in Schouwburg Orpheus. Het zaalpersoneel liet zich luid ontvallen dat het opgelucht was dat dit voor hen de laatste avond van het festival was; eentje zei achteraf dat hij na tien minuten weer weg was gelopen bij 'Boxing Pushkin', want hij kon zijn lach niet houden. Hoe een feestelijke voorstelling plaatsvond in een verder verlaten schouwburg met Sovjet-Russische ontvangst.

'Boxing Pushkin' zette het festival rond de Russische dichter op een ludieke manier op scherp. Wie was die

Potje worstelen. FOTO DEEN VAN MEER

Poesjkin? Waar moeten wij hem van kennen? Tijd voor een rondleiding met gids Annemarie van Haren, die ons lekker hittepetitterig de zaal inpraatte met een grote microfoon. We mochten met zijn tachtigen rond een boksring staan en best rondlopen tijdens de voorstelling, als we

maar binnen de lijntjes bleven.

Er werd wodka uitgedeeld, de spelers stelden vragen aan het publiek („Weet u wie de decabristen waren?“ „Euh...“), liepen er zwalkend dronken rond, duwden en trokken. Ondertussen was de boksring een plein met het standbeeld van Poesjkin (in zijn eigen boek lezend met een sneeuwmachientje boven zijn hoofd); het was een bed waarop de dichter talloze vrouwen beminde; en het was gewoon een boksring, waar pseudo-Poesjkins in lange zwarte jassen over elkaar heen buitelden in een potje Russisch worstelen.

Regisseur Andrea Boll maakte gewaar een Poesjkin voor dummies, of in ieder geval voor Nederlandse festivaltoeristen. Tussen het buitelen, springen en rennen van de dansers door hoorde je gedichten van de Rus en vertelde een andere schrijver precies hoe groot Poesjkin wel niet was: groter dan Napoleon, kleiner dan Gogol. Dat dan weer wel.

Vijf Russische componisten had-

den voortreffelijke muziek gemaakt bij de voorstelling in elf scènes: net zo prettig rommelig-energiek en goed in balans met de bewegingen. Igor Dronov leek weinig last te hebben van het gekrioel en geschreeuw achter zijn rug. Hij bokste De Ereprijs en Studio for New Music Moskou een uur lang strak door de massa's Poesjkins heen.

Bij de pianiste gaan staan om in de bladmuziek te kijken en de sferische flardenmuziek van Tarnapolsky gezien, met zangers die do-re-mi leken te zingen. Een scène zonder componistennaam heette 'Whirlwind of the skirts' en hoorde bij de wervelende zomerjurkjes-derwisjendans-met-blik-op-onderbroekjes in de boksring. Uiteindelijk droegen alle dansers een zwarte lange jas en was iedereen driftig in de lucht aan het schrijven met een ganzenveer. Iedereen zijn eigen Poesjkin: een vrolijke conclusie van een prettig gestoorde voorstelling.

Anthony Fiumara